

PÁPAI SZABÓ GYÖRGY
**„NEM AZOKTÓL KELL
 FÉLNI, AKIK A TESTET
 MEGÖLHETIK...”**

(MT 10:28)

Bajorerdőn, 1947-ben egy száműzött erdélyi magyar író régi márciusról álmodik. Ebbe kapaszkodik, ez egyetlen kincse, értéke idegenben: *„Az erdőszélen hóvirág fehérlett. Sarjadó gyepen az iskola glédában állt, mint még soha. Valaki a Talpra magyart szavalta. Aztán a tanító beszélt a szabadságról. Hallgatta sok parasztyerek, oldalt a jegyző, meg a pap, s tisztos, komoly, ősz emberek. A harangozó tartotta a zászlót, vén bajuszos arcán zord egykedvűséggel. S a tanító lelkesen magyarázta, hogy mi történt azelőtt, sok, nagyon sok évvel. Amikor annyi ember meghalt valamiért...”*

S ez a valami a szabadság volt... Emlékezzünk mi is régi márciusokra – a szabadon ünnepelekre, a félve, titkon, rejtekben megtartottakra – , a Lélek szabadságának ünnepeire! Már akkor tudtuk, s hitvalló bátorsággal vallottuk az Ige igazságát: – *„Nem azoktól kell félni, akik a testet megölhetik, hanem azoktól, akik a testet és a lelket is gyehennára vihetik...”* (Máté evangéliuma 10:28)

Szomorú időket élünk ma. Emlékezzünk, mert a szürke hétköznapiokból, a nyomorúság örvényléseiből csak az emlékezés méltósága, az ÜNNEP emelhet ki. Különösen akkor, amikor nemzeti létünkre talán **Vörösmarty** szava illik leginkább, mint a szabadságharc bukása után: *„Most tél van és csend és hó és halál...”* **Babits** szavai zsonganak bennem: *„Mert a vers oly riadva muzsikál, mint cigány a siralomházban...”* Valóra válik újra a költő-hadvezér, **Zrínyi Miklós** jóslata?: *„Csúfsága lettünk a nemzeteknek s magunknak, ellenségeinknek pedig – valahonnan is jönnek – prédájává!”* A váteszi költő, **Kölcsey Ferenc** éppen a *„Zrínyi második éneke”* c. versében írja:

*„Te lásd meg, ó sors, szenvedő hazámat,
 Vérvérnyel ázva nyög feléd!
 Mert kánya, kígyó, féreg egyre támad,
 És marja, rágja kebelét.
 A méreg ég, és ömlik mély sebedre,
 S ó védtelen küzd egyedül.
 Hatalmas! Ó légy gyámja, légy vezére!
 Vagy itt az óra, s végveszélybe dül!”*

Itt az óra! Valóban csak Istenhez fordulhatunk segedelemért. Erőért, hitért, bátorságért. Jelenért, jövőért. A hitetlenség, a somfordálás, a kishitűség, a gyávaság, a gyűlölség és pártoskodás igenis okozhatják egy nemzet vesztét, legyen bármily nagy is a múltja. Most csak Istent megragadva kerülhetjük el a nemzetpusztulást, a tragédiát. Szaporodva, sokasodva, imádkozva és dolgozva, az igazság zászlóját magasra emelve kerülhetjük el csak a siralomvölgyet.

Ha múltunkat megtagadjuk, Istennek hátat fordítunk, ha megrettenünk a fenyegetésektől, ha idegen parancsnak engedelmessékedünk, ha a test a fontos, a világ kapzsisága, a Mammon- a Szeretet és a Lélek Istene helyett, akkor menthetetlenül elnyel minket a sírgödör, s még az sem lesz, aki megsirasson bennünket... Fohászkodjunk hát Isten kegyelméért, megtartó irgalmáért, s találjuk meg az élő Istent az Úr Jézus Krisztusban.

161 év telt el. S '48 örök tanítása talán ez: **MERNI, HINNI, TUDNI, REMÉLNI, ÁLMODNI a Hazáért!** S ha kell, meghalni érte... Istenben bízva, benne remélve találjuk meg újra nemzeti gyökereinket, önmagunkat, lelkünket és ősi lelkeségünket, s Krisztus vére, őseink krisztusi áldozata, a Magyar Golgota egyesítsen minket újra nemzetté. S akkor valóra válik **Ady** próféciája: *„...Testvéremül elfogadom/ Ki tiszta ember s magyar. ... Kirabolt, szegény, kis magyar – kitárul a felé karom,/ Kit magyarrá tett az értelem,/ Parancs, sors, szándék, alkalom... De új értelem, új magyarság/ Lesz most már minálunk...”*